

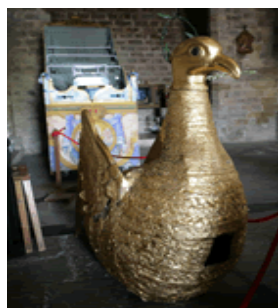
EL MÈS D'AGOST A CATALUNYA

Mare de Déu de Vallivana

Ball dels Torners

L'Àliga de Morella

De les moltes fires, festes, concursos, aplecs, romiatges i d'altres celebracions de les quals podríem parlar en aquest mes d'Agost, vegeu el butlletí de nº47 a citarem, en aquest butlletí i degut a la seva importància folklòrica, les següents:

Festes del Sexenni

Festes de sis en sis anys

Morella (*els Ports*), Quart diumenge d'agost

Morella commemora cada sis anys, i durant nou dies, la intervenció miraculosa de la Mare de Déu de Vallivana contra la pesta l'any 1673. Els morellans reviuen una tradició que es manté intacta des de segles enrere, quan les autoritats municipals, veient que la Mare de Déu va guarir tots els malalts, van emetre un vot comproment-se a retre-li grans festes.

Les muralles centenàries de Morella custodien, cada sis anys, l'edició de les festes sexennals dedicades a la Mare de Déu de Vallivana, guaridora de la pesta.

Els gremis i la festa

Les festes sexennals estan basades en les desfilades que efectuen, durant nou dies (el novenari) les danses, representacions i elements festius propis dels gremis (els torners, les gitanetes, els llauradors...) de l'època barroca, moment en què es va emetre el vot de vila i que, encara ara, es reproduïxen fidelment.

L'acte central de la festa és la gran Processó en honor a la Mare de Déu de Vallivana, que té lloc el quart diumenge d'agost.

En aquestes danses hom hi pot veure reminiscències de les festes del Corpus de València i de Barcelona. Cada gremi es fa càrrec dels actes festius que cada dia s'afegeixen a la tradicional sortida del retaule.

Les decoracions amb paper

Un dels elements més vistosos de la festa són els carrers engalanats de mil i un tapissos de paper arrissat. Antigament, els carrers s'engalanaven amb flors, però paulatinament es va apostar per l'ornamentació amb paper. Així, Morella apareix cada sis anys engalanada de papers de mil i un colors que, malgrat tot, encara conserven els motius florals originaris.

Text: Redacció festes.org

Fotografies: Manel Carrera i Escude

Durant tot un cap de setmana Falset viu la seva festa major amb tradicions ben

Un dels carrers guarnits

Carro amb les herbes
Falset (el Priorat), pels volts del 15 d'agost
Les herbes boscanes perfumen la festa major

Dues nenes al cercavila de l'espígol

LIVROS, sobre o tema:

[El Sexenni](#)

Pastor Aguilar, Julià / Generalitat Valenciana
Este livro tem quatro partes bem diferenciadas. A primeira é uma explicação.

[El Sexenni de Morella](#)

Gómez Soler, Sergi / Tàndem edicions
Escrito conjuntamente com Abel Soler i Molina
(quem redigiu os textos.

[Somni Sexennal](#)

Carbó Ferrer, Julio / Lunweg
O livro oferece uma coletânea de fotografias de determinadas pessoas.

de les Danses i la Batalla de Flors, una guerra de *confetti* entre carrosses guarnides i els espectadors.

D'entre tots els actes que hi ha programats per la Festa Major de Falset destaquen els que tenen lloc el dia 15, dia de la Mare de Déu d'agost i dia central de les celebracions. Al matí els carrers de la vila es converteixen en un olorós paradís d'espígol. S'hi desenvolupa la *Cercavila de l'espígol*, una de les tradicions més arrelades a la vila i que probablement s'originà per perfumar l'antiga Processó d'Enterrament en honor a la Mare de Déu, avui desapareguda. El seguici el formen diverses parelles d'infants, un nen i una nena, que perfumen els carrers amb herbes boscanes oloroses que les nenes porten en cistelletes. La processó precedeix la missa major que té lloc a les 12.

Després de la missa es celebra un altre dels actes més tradicionals de Falset: la *Cercavila de les Danses*, anomenada així perquè antigament l'efectuaven grups de dansaires. La cercavila és un homenatge festiu a totes aquelles persones que han destacat a la vila durant l'any per diverses raons. D'entre les mencions que s'hi convoquen hi ha guardons especials, com el nadó que ha nascut en una data més propera a la festa major, la persona de més edat de la vila, etc. El seguici, format per les pubilles i les autoritats, passa de casa en casa i reparteix coques entre els guardonats, un dolç que compta amb força popularitat a Falset. Aquest acte de distinció té continuïtat a la nit, quan es celebra la *Dansa de les Coques*, un ball al final del qual l'home compra una coca a la dona amb qui ha dansat i que no finalitza fins que s'han acabat totes les coques.

Dos dels altres actes destacats de la festa major són la 'Tupinada', un espectacle pirotècnic a càrrec del Ball de Diables de Falset que combina el foc i la pólvora i que té lloc després del pregó a la plaça de la Quartera, i la *Batalla de flors*, una divertida guerra de *confetti* i serpentines entre carrosses i espectadors que també es desenvolupa a la plaça de la Quartera.

Text: Redacció festes.org

Fotografies: Salvador Palomar i Arxiu Carrutxa

Podeu trobar molta més informació sobre les nostres festes i tradicions a:

<http://www.festes.org/directori.php?id=4>

Les Danses de Falset al 1915

Actuació del Ball de Diables de Falset

Celebra, enguany, els seus vint anys de fundació

L'2ª Part – la llavor va creixent...

1955 - Centre Català de São Paulo: Fundat, tal i com em dit abans, per substituir el Catalonia, que es dissolgué per motius d'incompatibilitat amb la normativa jurídica brasilera sobre associacionisme; l'únic canvi real entre la primera societat i la segona va ser el nom, ja que no en variaren ni la directiva ni el president, ni tampoc el local social on estava domiciliada. Del posterior canvi del domicili social en tenim referència mercè a l'edició de nº 15 de la revista Barcelona, de la que us en posem unes imatges de la primera i última pàgina on hi trobem l'adreça nova de la Seu.

Les activitats principals foren l'Aplec de Sardanes, organitzat per la Colla Sardanista CATALUNYA, que s'inicià el 1957 i que pel 1969 arribà a la dotzena convocatòria i també s'organitzaren partides de billar els diumenges, així com representacions de teatre català i també L'Esbart Dansaire Pau Casals, que fou dirigit per En Josep Font, fins el 1957 i per En Joan Comelles fins al 1963.

A l'infraestructura del local oferia els serveis de bar, restaurant (conduït per molt temps per el matrimoni En Francesc i Na Estrella), biblioteca saló de festes i una gran terrassa anomenada Pati Blau. Publicà durant bastants anys un butlletí mensual amb notícies del Centre, de la colònia catalana i de Catalunya i d'altres publicacions:

Catalunya (Del número 1 al 5, com a mínim: "Divulgació cultural -informacions"; el número 7 no porta subtítol, i el número 8: "Portaveu dels catalans del Brasil") São Paulo. Fet en català, duia noves de les activitats dels socis, notícies de l'interior, biografies, contes, poemes, etc.

"Colla Sardanista CATALUNYA" do Centro Catalão de São Paulo no ano 1961, no parque Ibirapuera.
Da esquerda para a direita: Isabel, René, Joana, Maria e Marta Estalella, Aurelio, Ramon Comellas, Joan Comellas, Josep Mª Gassulla e Andreu. Arquivo de Joan Comelles

Diuen "que no serveix a cap partit o capelleta i que fugim de totes les tendències, adherint-se, automàticament, a tots els catalans liberals que lluiten a l'interior i arreu del món per un sol i vell Partit: Catalunya!". El número 1 surt l'abril de 1954, i el 9 i últim, el juny de 1955. Tenien vint pàgines de 16,2x22,8, impreses amb dues columnes, il·lustrades i amb anuncis. La portada del primer número - les altres no - era en colors. El número 8 del mes de març de 1955 és completament diferent: té quatre pàgines de 38x28, amb quatre columnes. La correspondència s'havia de fer arribar a Caixa Postal número 8728, i la impremta fou Impressora União Ltda., rua Abolição, 201. CEHI: 3,4. Biblioteca Figueras: 1, 6. Col·lecció particular (A. Roqué): 5, 7.

El 1956 l'entitat assumí la publicació d'un número de la Revista de Catalunya (Institució de les Lletres Catalanes) São Paulo. Aquest número, amb les mateixes característiques literàries de totes les altres *Revista de Catalunya* publicats a l'interior i a l'exili, va ser redactat i confeït a Catalunya.

Hi col·laboren, entre d'altres, Carles Riba, Jordi Rubió, Ferran Soldevila, Josep Trueta, Manuel de Pedrolo, Maria Aurèlia Campmany, Joan Triadú, Pere Calders i Clementina Arderiu. El número següent, el 106, va sortir un altre cop a Mèxic. Consta com a director Paolo Duarte, ja que per raons legals havia de ser un brasiler. Aquest exemplar, el número 105, continua la numeració de l'interior i l'exili. Té setanta pàgines de 23,5x 16, impreses. Com a redacció consta el carrer São Bento, 405, 11 andar-Sala 1122, i la impremta és Ipsis, SA (r. R. S. Bueno, 2125). CEHI: 105. Biblioteca Figueras: 105.

Pel juny-juliol de 1957 tenim constància de que es troba un exemplar del número 2 de L'Esquitx (São Paulo). Referència: relació de Fivaller Seras.

El més Petit de Tots (Butlletí del Centre Català de São Paulo) São Paulo. Fet en català, duia noves de la vida del Centre, notícies de l'exili i de l'interior, textos literaris, lliçons de català, poemes, etc. Entre els propòsits inicials cal destacar "l'autèntica explicació de l'existència dels Centres Catalans per aquestes terres americanes que ens acullen: la nostra fidelitat a la terra que ens veié néixer i a la cultura que forjaren els nostres avantpassats". El número 1 surt el març-abril de 1959, i el 12 i últim, el juliol-agost de 1960. Tenia quatre pàgines de 31,5x21,5, ciclostilades amb la capçalera impresa; duia anuncis. L'adreça era la del Centre (rua Conselheiro Furtado, 684). Entre altres col·laboradors, s'hi destaquen Pere Grases i Víctor Castells. Arxiu Nacional: 2,12.

Quatre Barres (Centre Català de São Paulo) editat en català, duia noves de la vida del Casal i el seu programa d'activitats, notícies de l'exili i de l'interior, història de Catalunya, poemes, etc. Quan començà la seva edició, el president del Casal era l'Eduard Sala Sabaté, i el secretari, Jordi Secall Ollé. El número 1 surt l'abril-maig de 1961, i el número 3, el setembre-octubre del mateix any. Tenia de sis a dotze pàgines de 21,7x16,3, impreses, il·lustrades i amb anuncis; la portada era en colors. CEHI: 2, 3. 397.

Pel maig de 1963 trobem el número 1 i únic d'una publicació també amb el nom de Catalunya ("Portaveu dels catalans de São Paulo") Fet en català, duia notícies de les activitats del Centre, de literatura, crítica de llibres i temes culturals. El motor de la publicació va ser Víctor Castells. Tenia dotze pàgines de 19x27, impreses a dues columnes, il·lustrades i amb anuncis. L'adreça era la del Centre Català (rua Conselheiro Furtado, 684). Arxiu Nacional:1.

Els successius presidents foren Jaume Cuadrat i Realp, Enric Frangioni, Jacint Vila i Ginfrer, Joan Vila i March, Miquel Roca i Corominas, Enric Perdigó i Pelay, Eduard Sala i Sabaté, J.M. Alcañiz i Valentí, Víctor Castells, Florenci Mas, Josep Riera i Josep Hijes. El nombre de socis va minvar molt a causa dels trasllats del domicili social, i també per la manca de ajuts i divisions internes. Finalment l'edifici del carrer Conselheiro Furtado fou enderrocat per eixamplar el carrer (1972) i l'entitat no reaccionà vers la construcció d'un altre local.

Volem deixar constància encara de més algunes publicacions que si bé no estan lligades amb el casal català tenen a veure amb la immigració catalana, son dues les referències que tenim i per ordre cronològica son: Pensat i Fet – Citada també per en Robert Surroca i Tallaferro la única informació que en tenim es que es tracte d'una publicació feta per valencians al Brasil. Referència: Santi Cortès, *El republicanisme valencià a l'exili*, Generalitat Valenciana, 1993.

Butlletí Informatiu (*Ordre Internacional Valencianista*) São Paulo – En trobem la seva referència al mateix lloc i autor que la anterior. Segurament fet en català, el butlletí era el portaveu d'aquest ordre, creat a São Paulo pels vols de 1958. Proposava una federació dels països de llengua catalana-valenciana-balear, idea que va defensar-la Sèquia Mislata del Tribunal de les Aigües de la OIV en una conferència. Van editar uns papers engomats amb el text: "El valencià que s'avergonyeix de parlar la seua llengua és un coent. Parla l'idioma valencià", que va tenir força circulació... (Continuarà)

Nota de la redacció: Cas que algun dels lectors tingui més dades o fotografies il·lustratives d'aquesta època l'hi agraïrem infinitament ens ho faci arribar. Els originals dels documents els hi seran retornats tan bon punt fem una còpia electrònica, també en farem constar en futures publicacions qui ens hab tramés les informacions , si així o desitgen.

Notícies de "l'Associação Cultural Catalonia"

Vegi la nostre programació actualitzada a la nostra Web: www.catalonia.com.br

Conferències sobre Catalunya

Iniciades pel Març aquestes conferències o xerrades es faran els últims dissabtes de cada mes, amb una durada de mes o menys 40 minuts, entre la primera i la segona classe del curs de català, per tant de les 15:40 (tres quarts menys cinc de quatre) a la nostre seu.

La primera (27/03/10) fou sobre Geografia (física, política e econòmica); la segona (24/04/10) sobre Cultura (Pintura, arquitectura, dibuix, literatura, música...); la tercera (29/05/10) sobre l'Historia da Catalunya; la quarta (26/06/10) va esser sobre el Cinema a Catalunya.

La propera tindrà lloc el proper 28 d'Agost.

Marquin, doncs, a la seva agenda: 28 d'Agost a les 15:40h a la Seu del Catalonia tindrà lloc la II^a xerrada sobre EL CINEMA A CATALUNYA.

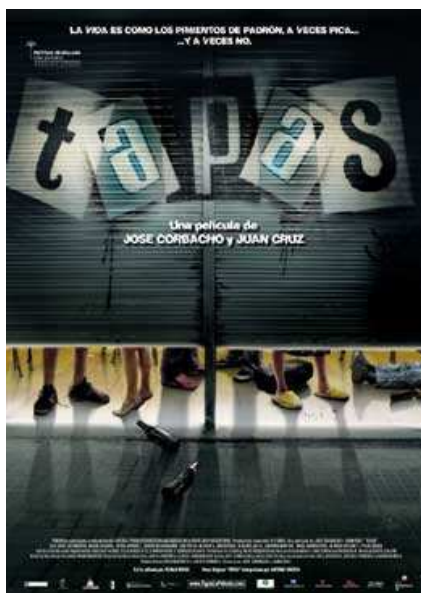
Tot hi estar dirigides, de manera especial, als alumnes del cursos de català, hi esteu convidats tots aquells que tingueu algun interès pel tema.

CineFòrum al Catalonia

Iniciada aquesta nova activitat el dia 25 d'Abril (diumenge), continuà en els mesos següents, sempre a l'últim diumenge del mes, a les 16:00h. (quatre de la tarda).

La primera pel·lícula projectada fou "Tres dies amb la família" de la directora Mar Coll, la segona el 30 de Maig, fou "Ficció" del director Cesc Gay, la tercera 27 de Juny, "L'illa de l'Holandès" d'en Sigfrid Monleón, i el passat 25 de Juliol es projectà "53 días de invierno" que te com a directora Judith Colell.

Permeteu-nos recordar que l'esdeveniment consisteix en la projecció d'un film, relacionat d'alguna manera (per l'autor, el tema, el local on va esser filmat... etc.), amb Catalunya. L'esdeveniment es divideix en tres parts: a) una ràpida presentació, b) la projecció, c) un temps final, d' aproximadament 30 minuts, per opinions i comentaris. Aquest esdeveniment, mensual, s'adreça principalment als alumnes de català i als aficionats del cinema en general. Seran seleccionats films en que l' idioma sigui el català i els sos títols en castellà o bé al contrari. Dintre de les possibilitats, es procuraran pel·lícules inèdites a les sales brasileres i reproduïts en DVD. La projecció es farà en el nostre teló.

La pel·lícula proposada per el proper 29 d'Agost es: **TAPAS**

SINÓPSI

Cinc històries s'entrellacen en un barri d'una gran ciutat. Cinc mons lligats pela rutina diària, per un bar, per les botiges i per el mercat local.

La por a la malaltia o a la soledat sentit per Mariano i Conchi, dos jubilats que viuen al barri, l'esperança i la tristesa sentides per la Raquel, una dona de mitja edat que experimenta l'amor per mitjà de l'Internet, el futur incert d'en César i de l'Opo, dos joves que treballen al supermercat local i plantegen les seves vacances, o bé la descoberta de Lolo de que existeix un món per descobrir mes enllà del seu bar, mercè la seva relació amb en Mao, el nou cuiner.

Tot aquest escenari ens dirigeix vers la vida d'un barri de classe mitja i els seus residents, les seves inquietuds, pors, esperances i somnis.

Direcció: José Corbacho i Juan Cruz
Guió: José Corbacho i Juan Cruz
Any: 2005
Gènere: Comèdia, Drama
País: Espanya
Durada: 94 min

Productors: Luisa Matienzo e Julio Fernández
Productors executius: Luisa Matienzo; Carlos Fernández;
Mónica Roza.
Director de producció: Josep Amorós; Carlos Piwowarski.

Interpretació: Ángel de Andrés López (*Lolo*); María Galiana (*Dona Conchi*); Elvira Mínguez (*Raquel*); Rubén Ochandiano (*César*); Alberto de Mendoza (*Mariano*); Darío Paso (*Opo*); Alberto Jo Lee (*Mao*);

Amparo Moreno (*Rosalía*); Anna Barrachina (*Águeda*); Blanca Apilánez (*Carmen*); Pilar Arcas (*Luz*) i la col·laboració especial de: Rosario Pardo, Cecilio Ressotto, Ferran Adrià i Eduardo Blanco.

El 2005: va rebre 2 Premis Goya: Millor direcció novell i millor actriu (Elvira Mínguez). Al mateix any, al Festival de Málaga: Millor pel·lícula, millor actriu (Elvira Mínguez), i encara el Premi del Públic / Comèdia dramàtica.

Marquin, doncs a la seva agenda: 25 d'Agost a les 16:00h a la Seu del Catalonia, CineFòrum amb la pel·lícula

El català és la 26a llengua amb més presència a la xarxa Internet

El mes de maig, es va posar punt i final a la conferència internacional sobre premsa i multilingüisme a la Unió Europea, organitzada per l'Associació Europea de Diaris en Llengües Minoritzades o Regionals, Mídas, presidida per Toni Ebner (a la dreta de la foto).

La jornada s'ha tancat amb la intervenció del secretari de Mitjans de Comunicació de Catalunya, Carles Mundó (foto, a l'esquerra), que ha recordat que el català ocupa el 26è lloc a la classificació de llengües amb més presència a Internet, tot i ser una llengua minoritària.
<http://www.naciodigital.cat/>

Outras Notícias e cantinho do Leitor

Estellés és erigit en símbol de la pàtria

Iniciativa: Una nova tradició valenciana pren cos. El pròxim 4 de setembre se celebrarà en diversos pobles la "Festa Estellés", un sopar o dinar popular que, amb el pretext de commemorar el naixement del poeta de Burjassot amb poemes seus i plats típics valencians, pretén reivindicar la cultura i la llengua a imitació del "Burns Supper" escocès.

Qui era En Vicent Andrés Estellés? Nascut a Burjassot pel 1924; morí a València el 1993. Era periodista, escriptor i, potser, el més important poeta valencià del segle XX i dels més reconeguts en la seua llengua. Considerat el principal renovador de la poesia valenciana contemporània, d'ell s'ha dit que és el millor poeta valencià des de l'època d'Ausiàs March i Roís de Corella.

Biografia:

Vicent Andrés Estellés va néixer el 4 de setembre de 1924 a Burjassot, en una família de forners. Quan esclatà la Guerra Civil tenia dotze anys i el record que en tenia d'aquesta no era excessivament dolent. Durant aqueix període va aprendre l'ofici de forner i d'orfebre, però també mecanografia. La guerra influí molt en la seua obra, en la qual la mort és un tema recurrent. Més tard va passar la joventut a València, on s'aficionà a la literatura de forma autodidacta: els autors que més li influïren en aquesta etapa van ser Baudelaire, Neruda, Eluard, Pavese i Walt Whitman; en català, Verdaguier, Carner, Riba, Rusiñol, Ausiàs March, Màrius Torres, Salvat-Papasseit i Rosselló-Pòrcel.

El 1942, amb díhuit anys, va publicar el seu primer article al diari "Jornada", i a partir de llavors, se n'anà a estudiar periodisme a l'Escola Oficial de Periodisme a Madrid, on cursà la carrera com a becat; tres anys després faria el servei militar a Navarra. El 1948, amb vint-i-quatre anys, tornà a València per treballar com a periodista al diari Las Provincias, dirigit per un dels millors periodistes valencians del segle XX, Martí Domínguez i Barberà, on feia tot tipus de reportatges. Allí es féu amic de Joan Fuster i de Manuel Sanchis i Guarnier i establí una relació amb la seua futura muller Isabel, que també marcava la seua obra literària.

El 1955 es casa amb Isabel, amb la qual tindria una filla que va morir als quatre mesos: així s'ancorava per sempre el tema de la mort a la seua obra i, en particular, al Coral romput, "La Primera Soledad" i "La Nit", inspirats en eixa feta. El 1958 arribà a redactor en cap del periòdic, càrrec que va ocupar fins l'any 1978, en què «fou arbitràriament substituït sense la menor delicadesa».

Despatxar-lo del diari li suposà una espècie de jubilació anticipada als cinquanta-quatre anys, que alhora suposava dedicar-se íntegrament a la seua obra i participar en mostres i altres activitats culturals: de fet, el mateix 1978 rebé el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i, el 1984, el Premi de les Lletres Valencianes. Durant uns anys es trasllada a viure a Benimodo, convidat oficialment per les autoritats, i combina la poesia amb la prosa.

En els últims anys encara va rebre nombrosos premis i homenatges, com el de la Universitat Catalana d'Estiu de Prada (Conflent) en 1990 o el dels Premis Octubre. Morí el 27 de març de 1993 a València.

Obres

Vicent Andrés Estellés té una obra diversa i molt extensa. Encara que n'és més coneguda la poesia, també escrigué novel·les, obres de teatre, guions de cinema i unes memòries. Els temes centrals de la seua obra són la mort i el sexe, sempre des d'un prisma popular, quotidià, senzill, directe i, fins i tot, vulgar. Tota la seua obra és difícil de catalogar, ja que algunes obres les re elaborava a partir de llibres o anotacions privades, com els Manuscrits de Burjassot, Cançoner o Mural del País Valencià, dels quals només en publicava fragments o aquells poemes que considerava més adients.

Les primeres publicacions són Ciutat a cau d'orella (1953), La nit (1956), Donzell amarg (1958), i L'amant de tota la vida (1966), que només són un menut recull de tot el que havia escrit fins a eixe moment.

A partir dels anys setanta, publica amb més freqüència i rep nombrosos premis. Publica Lletres de canvi (1970), Primera audició (1971), L'inventari clement (1971). El 1971 publicà dues obres molt importants: La clau que obri tots els panys (que conté Coral romput) i el Llibre de meravelles, potser la seua obra més coneguda.

A partir d'aqueix moment comença a ser reconegut i es publica la seua obra completa, que inclou Recomane tenebres (1972), Les pedres de l'àmfora (1974), Manual de conformitats (1977), Balanç de Mar (1978), Ofici permanent a la memòria de Joan B. Peset (1979), Cant temporal (1980), Les homilies d'Organyà (1981) amb -de nou- Coral romput, Versos per a Jackeley (1983), Vaixell de vidre (1984), La lluna de colors (1986) i Sonata d'Isabel (1990).

De la seua prosa destaca la novel·la El coixinet (1988), l'obra teatral L'oratori del nostre temps (1978) i les seues memòries: Tractat de les maduixes (1985), Quadern de Bonaire (1985) i La parra boja (1988).

En PACO CERDÀ VALÈNCIA en explica el sentit de la festa: Dos versos de Vicent Andrés Estellés expliquen com volia ser recordat el poeta de Burjassot. L'autor del Mural del País Valencià només aspirava en vida a ser "un entre tants" i, una vegada mort, ser humilment rememorat com "el fill del forner, que feia versos". Res de glòries. No obstant, el més gran poeta valencià del segle XX les tindrà. Una iniciativa de l'escriptor Josep Lozano pretén convertir a Estellés en un símbol cultural que servisca de pretext per a celebrar, cada any, una Festa Estellés de reivindicació cultural valenciana amb regust literari. L'acte tindrà lloc en diversos indrets de la Comunitat Valenciana cada 4 de setembre, dia del naixement del poeta mort en 1993 que ha sigut escollit pel seu caràcter popular i per la seua estima demostrada per cada racó del territori valencià. El model d'inspiració ha sigut el "Burns Supper", una celebració tradicional que el poble escocès fa cada 25 de gener per a commemorar el naixement del poeta Robert Burns (1759-1796). Aquest acte s'ha convertit en un sopar popular -que pot celebrar-se en grups o en família- que exhala tradició, folklore i orgull patri. En ell es barreja la degustació del haggis, embotit típic escocès, amb poemes de Burns i cançons tradicionals.

La Festa Estellés copiarà també el ritual del Burns Supper i fixa tres elements indispensables: cuinar un plat típic valencià regat amb beguda de la terra; llegir un poema emblemàtic d'Estellés, com Assumiràs la veu d'un poble Els amants; i fer llegir o cantar poemes i cançons d'altres autors que escriuen en valencià. Més que amb pretensions literàries, la festa està concebuda com a lúdica i popular.

Josep Lozano, autor d'El mut de la campana i Crim de Germania, explica que ha promogut la Festa Estellés perquè la cultura valenciana "passa per moments difícils, fins al punt que pot perillar la seua mateixa existència en un futur més o menys proper". Davant aquesta situació, i "farts ja de celebrar derrotes", diu Lozano, "cal adoptar actituds que ens reforcen i ens donen cohesió en defensa d'allò que és consubstancial amb nosaltres, allò que estimerem: la nostra cultura, la nostra llengua, el nostre país", explica el novel·lista.

Alginet i Benimodo ho celebraran

Poc després d'anunciar la iniciativa, hi ha dos pobles que s'han sumat a ella. El dia 3 de setembre, Alginet celebrarà la Festa Estellés als locals del Bloc, que obri les seues portes a aquest encontre popular amb un dia d'antelació com a fet excepcional. A

l'endemà dia 4, jornada oficial de la celebració, Benimodo -on va viure uns anys el poeta de Burjassot- juntarà a veïns del poble i poetes de la Ribera per a celebrar la Festa Estellés amb l'activista cultural Divín Puig com a mestra de cerimònies. També a Manuel s'està preparant la Festa Estellés per al 4 de setembre, indica Lozano. L'impulsor de la iniciativa, tan modesta com simbòlica, espera que en aquest primer any arrela en més pobles valencians aquesta celebració col·lectiva que, segons Lozano, "té voluntat de consolidar-se en una tradició".

ELS CATALANS I EL PONT SOBRE EL RIU KWAI

Pep Grifó

En un acte acadèmic a l'Ateneu Barcelonès a finals de la dècada dels 90, l'expresident de la *Generalitat* Jordi Pujol va comparar l'encaix dels catalans dins Espanya amb *El Pont sobre el Riu Kwai*. Recordem que aquesta pel·lícula, dirigida el 1957 per David Lean, narra l'història d'un grup de soldats britànics presos pels japonesos a la II Guerra Mundial. Tot i que els tractats internacionals impedissin que els presos realitzessin treballs forçats, els japonesos els varen obligar a construir un pont, concretament sobre el riu Kwai que dona títol al film. El coronel britànic (protagonitzat per un memorable Alec Guinness) s'ho prengué molt seriosament, com si d'una qüestió d'honra es tractés. Els soldats s'implicaren decididament en la construcció del pont, demostrant d'aquesta manera la superioritat tecnològica europea. El resultat de tot això fou una magnífica obra d'enginyeria, construïda superant totes les limitacions de la jungla birmana. I, tan sols a l'última escena, el coronel britànic se'n adonà de què el pont servia perquè els japonesos enviessin un comboi carregat de tropes i proveïments al front. Els soldats presos, moguts per l'orgull, havien facilitat l'operació militar de l'enemic.

En els últims dos segles els catalans també construïren el seu propi pont sobre el riu Kwai. Mentre que Espanya els fermava a un estat que no reconeixia ni la seva llengua ni la seva identitat nacional i els mantenia allunyats dels alts càrrecs polítics, els catalans varen ser un factor decisiu per la modernització de l'estat espanyol. Catalunya fou una regió pionera en la industrialització i una de les més obertes a les innovacions procedents d'Europa. Sense l'esforç dels catalans (moltes vegades oprimits, ridiculitzats i humiliats), el camí que portà Espanya cap a la prosperitat econòmica, les llibertats públiques, la democràcia i la integració europea sens dubte hauria estat molt més llarg i incert.

Tanmateix, l'"Espanya eterna", tancada en el seu casticisme i incapaç d'entendre la pluralitat nacional del seu territori, continua negant al poble català el pa i la sal. I aquest mateix poble català, per estrany que sembli, en lloc de rebel·lar-se contra un poder opressor i injust continua construint ponts per a l'enemic.

Fa encara pocs dies hem tingut noves manifestacions de l'esperit del riu Kwai a Espanya i a Catalunya. El divendres dia 9 de juliol es publicà íntegrament el text de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut. El tribunal ha trigat quatre anys per redactar una resolució contrària a un text normatiu que havia estat aprovat pel parlament català, les corts espanyoles i referendat pel poble de Catalunya. Tot i aquestes credencials democràtiques, el Tribunal Constitucional (amb diversos membres que ja havien sobrepassat el temps màxim de permanència i amb un enfocament més polític que no pas estrictament jurídic) derogà una part significativa de l'Estatut. En concret, se'n retiraren: la consideració de Catalunya com a nació, l'ús preferent del català a l'administració pública, la creació d'un poder judicial autònom (quelcom totalment habitual en els estats federals) i la normativa sobre finançament, que tenia l'intenció de disminuir la sangria de recursos que surten de Catalunya i no hi tornen més (la qual cosa representa un dèficit fiscal de més del 25%). Resumint, tots els aspectes innovadors de l'Estatut de 2006 foren liquidats pels magistrats del Tribunal Constitucional.

El dia següent, dissabte 10, es convocà a Barcelona una multitudinària manifestació sota el lema "Som una nació. Nosaltres decidim". La manifestació no va poder acabar com estava previst, ja que alguns incidents obligaren a concloure-la abans d'hora. El mateix president de la *Generalitat*, José Montilla fou agredit per manifestants que reclamaven d'una postura més ferma per part del govern català.

El diumenge dia 11, com a fi de festa, la selecció espanyola de futbol, guanyava per primer cop el campionat mundial, desfermant una onda de fervor patriòtic espanyol en quasi totes les capitals peninsulars. L'aspecte més trist d'aquesta victòria és que la selecció espanyola té com a base l'equip del F.C. Barcelona (un dels bressols del nacionalisme català), juga amb el segell inconfusible de la *Masia* (el centre de formació de jugadors del *Barça*) i més de la meitat dels seus jugadors podrien molt bé ser els titulars d'una eventual selecció catalana, selecció que encara no ha estat reconeguda per la FIFA per mor principalment de la fèrria oposició del govern espanyol.

Tenim, doncs, un altre pont sobre el riu Kwai, o, millor dit, sobre la gespa del Soccer Stadium de Johannesburg.

Català a la cuina

Nº 13

Hola amícs!

Avui donarem un cop d'ull a la cuina de l'Alt Urgell, regió marcada per la seva naturalesa de valls muntanyenques, tradicionalment caracteritzada per l'autosubsistència de les economies locals. Per aquesta raó la seva cuina està composta de productes de muntanya, com la cansalada, les verdures, els cereals, productes dels boscos com els bolets i sobretot la carn de caça i pesca que proporciona la gran font de proteïnes. Dentre els plats típics de la regió avui destaquem l'arròs de muntanya preparat aquí amb dos tipus diferents de carn, barrejades amb verdures i bolets (si així el voleu fer). És un plat força càlric i segur que ens farà 'escalfar la panxa' en aquests dies de fred.

Sabien que...

La regió on es fa o arròs de pagès.

Aquest arròs tan típic de muntanya també és conegut per altres noms segons També l'anomenen arròs de tross

Arròs de muntanya

Ingredients

- 400g de arròs
- mig conill tallat a trossos
- 200 g de costella de poro a troços petits
- 2 cebes trinxades
- 2 grans d'all picats
- 2 tomàquets madurs ratllats
- 100g de pèsols
- 1 1/4 l d'aigua
- sal
- oli.

Per fer la picada

- uns brins de safrà
- 1 gra d'all
- julivert.

Elaboració

En una cassola amb oli fregiu els trossos de conill i de costella de poro fins que estiguin ben daurats i els retireu.

En el mateix oli feu un sofregit amb la ceba, l'all i el tomàquet.

Quan el sofregit estigui ben fosc reincorporeu-hi els trossos de carn i remeneu el conjunt. Afegiu-hi l'arròs, barregeu-lo amb el sofregit remenant un parell de minuts i tireu-hi l'aigua bullent.

Al cap d'un moment afegiu-hi els pèsols i la picada deixada amb una mica de caldo de la cocció.

Deixeu-ho bullir 15 minuts aproximadament.

Si a mig coure veieu que hi falta aigua, afegiu-n'hi, sempre bullent.

Variacions:

En el sofregit s'hi pot afegir pebrot verd o pebrot vermell.

En el sofregit s'hi pot afegir unes gotes de conyac.

Hi ha qui hi afegeix altres tipus de verdures: mongeta tendra, carxofes, etc.

Hi ha qui hi posa pebrot vermell escalivat.

S'hi pot afegir algun tipus de bolets (rossinyols, carreretes).

S'hi pot afegir pollastre o substituir el conill per polastre.

S'hi pot afegir cansalada o pernil.

Bon profit!

Lilían Busquets

Per a fer contacte amb nosaltres podeu fer-ho mitjançant les següents adreces:
info@catalonia.com.br - per assumptes en general,
srosanas@catalonia.com.br - per a preguntes sobre assumptes culturals,
curs@catalonia.com.br - per assumptes relacionats amb el curs de català, i el
cozinha@catalonia.com.br - si relacionat amb les trobades gastronòmiques.
i també a través del telèfon (11) 5549-3840.

Generalitat de Catalunya
Departament de la Vicepresidència
Afers Exteriors i Cooperació

**Comunitats
Catalanes
de l'Exterior**